

Nr 10.

Utlåtande i anledning av väckta motioner dels om ändring av 37 § lagen om folkpensionering, dels ock om inrättande av en högsta prövningsinstans i folkpensionsfrågor.

Andra lagutskottet har till behandling förehaft fyra inom riksdagen väckta, till lagutskott hänvisade motioner, nämligen

likalydande motionerna nr 94 i första kammaren av herr *Damström* och nr 70 i andra kammaren av herr *Pettersson* i Degerfors, samt

likalydande motionerna nr 175 i första kammaren av herr *Hermansson*, *Herbert*, m. fl. och nr 209 i andra kammaren av herr *Vigelsbo* m. fl.

I motionerna I:94 och II:70 har — efter redogörelse för gällande bestämmelser i lagen om folkpensionering angående rätt att föra klagan över pensionsstyrelsens beslut och under hänvisning till socialvårdskommitténs gjorda uttalande angående en för olika socialförsäkringsgrenar gemensam högsta prövningsinstans — hemställts, »att riksdagen må, i avvaktan på Kungl. Maj:ts eventuella åtgärder i frågan, besluta om sådan ändring av § 37 i folkpensionslagen, att enskild klagande utan pensionsstyrelsens medgivande måtte få rätt att vända sig till Kungl. Maj:t i berörda frågor.»

I motionerna I:175 och II:209 har hemställts, »att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om förutsättningslös utredning angående inrättande av en högsta prövningsinstans i folkpensionsfrågor liksom i frågor rörande andra socialförsäkringsformer.»

Beträffande de närmare skäl, som åberopats till stöd för de i motionerna framställda yrkandena, får utskottet hänvisa till motionerna.

I 35—37 §§ *lagen den 29 juni 1946 (nr 431) om folkpensionering* finnas bestämmelser om rätt att klaga över pensionsnämnds och pensionsstyrelsens beslut m. m. Enligt 35 § gäller att *ändring i pensionsnämnds beslut* må av enskild sakägare ävensom av kommun och av ombud för pensionsstyrelsen sökas hos styrelsen genom besvär, vilka skola insändas till pensionsnämndens ordförande, så att de äro honom till handa sist å fjortonde dagen efter beslutets meddelande, den dagen oräknad då sådant skedde. Hava inom tid som nu sagts besvär inkommit direkt till pensionsstyrelsen, utgör det ej hinder för besvärens upptagande till prövning. Ordföranden äger ock att anföra besvär över nämndens beslut. Över anförda besvär skall nämnden avgiva yttrande till pensionsstyrelsen, dock att därest skiljaktig mening ej yppats inom nämnden vid beslutets fattande, yttrande må avgivas av ordföranden.

Över *pensionsstyrelsens beslut* i ärende rörande pension må jämlikt 37 § klagan föras av justitiekanslern eller efter justitiekanslerns medgivande av kommun, pensionsnämnds ordförande och pensionsstyrelsens ombud. Enskild sakägare må fullfölja talan allenast såframt pensionsstyrelsen lämnat tillstånd därtill. Sådant tillstånd skall lämnas där vid ärendets behandling inom styrelsen uttalats avvikande mening, så ock där styrelsen finner fråga huruvida sökanden är arbetsförmögen eller fråga om beräkning av sökandens inkomst vara tveksam och tillika av stor betydelse ur ekonomisk synpunkt eller fråga är om tillämpning av påföljdsbestämmelse eller styrelsen eljest finner särskilda skäl föreligga att bevilja tillstånd. Klagan föres hos Konungen genom besvär, vilka vid talans förlust skola å trettionde dagen från den dag beslutet gavs vara inkomna till socialdepartementet.

Enligt 16 § 1 mom. *lagen den 26 juli 1947 (nr 530) om särskilda barnbidrag till änkors och invaliders m. fl. barn* skall — med vissa närmare angivna tillägg — angående handläggning av ärenden rörande barnbidrag enligt denna lag i tillämpliga delar gälla vad i 34—37 §§ lagen om folkpensionering stadgas beträffande annan folkpension än allmän ålderspension.

Vidare skola enligt *lagen den 26 juli 1947 (nr 531) om bidrag till änkor och änklingar med barn* beträffande ansökan om sådant bidrag och dess prövning m. m. bestämmelserna i lagen om folkpensionering gälla i tillämpliga delar.

I 9—21 §§ *instruktionen för pensionsstyrelsen den 23 december 1937* (nr 1034; ändrad genom kungörelser den 22 juni 1939, nr 524, och den 30 december 1947, nr 1005) finnas bestämmelser angående ärendenas handläggning i pensionsstyrelsen.

I anslutning till ovan omförmälda bestämmelser i lagen om folkpensionering må här anmärkas de bestämmelser om besvär m. m., som finnas intagna i *lagen den 3 januari 1947 (nr 1) om allmän sjukförsäkring*, vilken lag skall träda i kraft den 1 juli 1951. Enligt 101 § sistnämnda lag må över allmän sjukkassas beslut i ärende angående försäkring klagan föras hos tillsynsmyndigheten genom besvär. Uppstår tvist mellan allmänna sjukkassor angående tolkning eller tillämpning av nämnda lag gäller enligt 102 §, att tvisten på yrkande av någon av kassorna skall avgöras av tillsynsmyndigheten. I 103 § stadgas, att mot tillsynsmyndighetens beslut i fråga, varom i 101 och 102 §§ sägs, må talan fullföljas allenast såframt tillsynsmyndigheten lämnat tillstånd därtill. Sådant tillstånd skall lämnas där någon av dem, som inom tillsynsmyndigheten deltagit i behandlingen av ärendet uttalat avvikande mening, så ock där tillsynsmyndigheten finner utgången av ärendet vara av synnerlig betydelse för part. Klagan föres hos Konungen genom besvär, vilka skola inlämnas eller insändas med posten till socialdepartementet. Besvären skola hava inkommit till departementet senast inom en månad efter det klaganden erhållit del av tillsynsmyndighetens beslut.

Genom kungörelsen den 17 oktober 1947 (nr 795) angående utseende av tillsynsmyndighet enligt lagen om allmän sjukförsäkring har Kungl. Maj:t förordnat, att pensionsstyrelsen skall vara tillsynsmyndighet enligt nämnda lag.

Enligt 1935 års lag om folkpensionering, som gällde intill den 1 januari 1948, ägde enskild sakägare ej klaga över pensionsstyrelsens beslut i ärende rörande pension. Denna bestämmelse inflöt oförändrad i den nya lagen om folkpensionering, som antogs vid 1946 års riksdag. Frågan om ändring av bestämmelsen ansågs då böra anstå i avbidan på det förslag till nya bestämmelser angående folkpensioneringens organisatoriska handhavande, som socialvårdskommittén skulle framlägga.

I sitt i maj 1946 avgivna betänkande med förslag angående folkpensioneringens administrativa handhavande m. m. (SOU 1946: 37) anförde socialvårdskommittén angående besvärsrätten bland annat följande:

Behovet av bestämmelser om besvär över pensionsstyrelsens beslut i folkpensionsfrågor är uppenbarligen beroende såväl av den betydelse sådan frågas avgörande kan ha för sökanden eller det allmänna som av sättet för frågornas handläggning inom pensionsstyrelsen. Tydligt är att ökningen av pensionsförmånernas storlek genom den föreslagna reformen skärper kravet på tillförlitlighet vid pensionsärendenas avgörande, vilket förhållande sålunda talar för att pensionsstyrelsens beslut böra kunna överklagas i viss utsträckning. Förhållandet medför emellertid också behov av en omsorgsfullare handläggning av dessa ärenden inom pensionsstyrelsen och i den mån detta behov tillgodoses, minskas behovet av besvärmöjligheter.

Det torde under alla förhållanden vara nödvändigt att besvärsrätten i folkpensionsärendena begränsas, när eljest kan befaras att en mycket stor del av de ärenden, i vilka ansökan om pension eller ansökan om högre pension avslås av pensionsstyrelsen, komma att dragas inför den högsta instansen. Antalet avslagna sådana ansökningar utgjorde åren 1942—1945 respektive 8 694, 8 044, 6 899 och 6 704. Inkomstprövningens partiella bortfallande kan antagas verka sänkande å antalet avslagna ansökningar. I höjande riktning verka höjningen av pensionsförmånerna, familjepensioneringens konstruktion och änkepensionerna. Det är därför icke uteslutet att, om besvärsrätten icke på lämpligt sätt beskäres, antalet pensionsärenden som skulle dragas under den högsta instansen kunde komma att stiga till omkring 5 000 om året.

Det bereder emellertid stora svårigheter att avgränsa vissa fall, i vilka besvärsrätt skall föreligga, när i så gott som alla fall beviljandet av folkpension är en fråga av synnerlig vikt för den sökande samt det ofta är svårt att anlägga principiella synpunkter på ett ärende, vars avgörande är beroende av bedömningen av invaliditetsgraden eller sökandens framtida arbetsinkomst. De förhållanden som påverka en sådan bedömning äro av mycket varierande natur. En möjlighet vore att pensionsstyrelsen, sammansatt på särskilt sätt, finge avgöra om dess beslut i pensionsärende finge överklagas. Överklagande skulle i så fall medgivas dels då invaliditetsfråga kan anses tveksam och dels då beräkning av inkomst eller tillämpning av påföljdsbestämmelse är tveksam och tillika av stor betydelse ur ekonomisk synpunkt för den pensionsberättigade. Beslut bör dock alltid få överklagas, då någon av dem, som pröva rätten att överklaga, finner skäl härför föreligga.

En besvärsordning motsvarande den, som föreslagits beträffande sjukför-

säkringen, torde icke vara att tillråda inom folkpensioneringen. Folkpensionsärenden äro enligt kommitténs mening av sådan natur att de icke lämpa sig för avgörande av Kungl. Maj:t i statsrådet. Därest klagorätt över pensionsstyrelsens beslut i pensionsärenden skall föreligga torde överinstansen böra utgöras av en myndighet, som har att mera regelbundet handlägga frågor rörande bedömning av arbetsförmåga och beräkning av arbets- och andra inkomster, och denna myndighet bör även hava tillgång till erforderlig medicinsk expertis. Ur dessa synpunkter synes icke heller regeringsrätten lämpligen böra vara den högsta instansen.

Kommittén vill även framhålla, att det skulle vara av stor betydelse för samordningen av de olika socialförsäkringsgrenarna om den högsta instansen vore gemensam för samtliga. Så är för närvarande icke fallet.

Med hänsyn till vad nu sagts vill kommittén föreslå, att frågan om inrättande av en särskild socialförsäkringsöverdomstol upptages till utredning.

I avbidan på denna frågas lösning torde nuvarande bestämmelser om besvär över pensionsstyrelsens beslut i folkpensionsärenden böra behållas.

Över socialvårdskommitténs betänkande avgavs efter remiss *yttranden* av ett flertal myndigheter och föreningar.

Tanken på tillskapandet av en socialförsäkringsöverdomstol avvisades av *pensionsstyrelsen*, som anförde, att enligt vad styrelsen kunnat finna dittills icke förelegat något behov av utvidgning utav rätten till besvär i folkpensionsärenden och att det icke vore troligt, att någon större ändring i detta förhållande kunde förväntas i anledning av den nya lagstiftningen. Jämväl flertalet hörda *pensionsombud* och *pensionsnämnder* funno behov saknas av ändrade besvärsregler.

Efter förslag av Kungl. Maj:t genom proposition nr 50 antogs vid 1947 års riksdag en lag angående ändring i lagen den 29 juni 1946 om folkpensionering, varigenom de nu ifrågavarande bestämmelserna om besvärsrätten erhöilo sin gällande lydelse. I fråga om besvärsrätten anförde *föredragande departementschefen*, statsrådet Möller, i propositionen bland annat följande:

I det föregående har jag förordat, att pensionsnämndernas beslut i viss omfattning skola bli gällande utan den granskning från pensionsstyrelsens sida som för närvarande äger rum. Det är givet, att härigenom rätten att anföra besvär över pensionsnämnds beslut kommer att öka i betydelse och att antalet besvärs mål i pensionsstyrelsen kommer att bli högre än vad eljest skulle blivit fallet. Särskilt under de första åren efter den nya folkpensioneringslagens ikraftträdande torde man få räkna med att besvärsförfarandet blir flitigt anlitat. Någon anledning att i princip ändra de nuvarande reglerna om rätten att anföra besvär över pensionsnämnds beslut torde emellertid icke föreligga.

Över pensionsstyrelsens beslut i pensionsärende kan för närvarande klagan ej föras av enskild part. Socialvårdskommittén har funnit någon ändring härutinnan icke böra ske, men förordat, att frågan om inrättande av en socialförsäkringsöverdomstol, som skulle vara högsta instans jämväl i fråga om andra socialförsäkringsformer, bleve föremål för utredning. En dylik utredning har förordats av åtskilliga av remissinstanserna. Pensionsstyrelsen har dock för sin del funnit något behov av utvidgning av rätten till besvär i folkpensionsärenden icke föreligga. Själv delar jag uppfatt-

ningen att inrättandet av en för olika socialförsäkringsgrenar gemensam högsta prövningsinstans bör bli föremål för övervägande. Tidpunkten härför synes mig dock ännu icke inne i betraktande därav att reformarbetet på socialförsäkringens område alltjämt pågår. Den ifrågasatta utredningen synes fördenskull böra tills vidare anstå.

I den nya lagen om allmän sjukförsäkring har införts möjlighet att hos Kungl. Maj:t överklaga tillsynsmyndighetens — pensionsstyrelsens — beslut i ärenden som angå lagens tillämpning, ehuru endast i viss begränsad omfattning. Såsom skäl för införandet av denna besvärsrätt har jag anfört bland annat, att rätten till sjukhjälp ofta torde vara av stor ekonomisk betydelse för den enskilde samt att tillvaron av en överinstans torde medföra större garantier att spörsmål av mera principiell art ägnades en noggrann prövning. Såsom ett skäl att förlägga prövningen av besvärärendena till Kungl. Maj:t i statsrådet har jag anfört att det särskilt under de första åren efter den nya lagens ikraftträdande kunde vara av vikt att chefen för socialdepartementet bleve i tillfälle att följa tillämpningen av lagen. Vad sålunda anförts synes mig i allt väsentligt äga motsvarande tillämpning i ärenden angående folkpension. Jag finner det därför påkallat, att jämväl i dylika ärenden möjlighet för den enskilde att anföra besvär över pensionsstyrelsens beslut infördes. Rätten därtill måste dock med hänsyn till ärendenas antal på något sätt begränsas. Såsom socialvårdskommittén påpekat är i så gott som alla fall beviljandet av folkpension en fråga av synnerlig vikt för den sökande, varför de i sjukförsäkringslagen upptagna förutsättningarna för att besvärsrätt skall föreligga icke lämpligen kunna tagas till förebild för motsvarande bestämmelser i folkpensioneringen. Det synes icke möjligt att lösa frågan på annat sätt än att åt pensionsstyrelsen inrymmas en diskretionär prövningsrätt i vilka fall besvär skola få anföras. Därvid torde, i huvudsaklig anslutning till vad socialvårdskommittén uttalat, böra föreskrivas att pensionsstyrelsen skall lämna tillstånd till klagan, då fråga om sökanden är arbetsoförmögen eller fråga om beräkning av sökandes inkomst befinnes vara tveksam och tillika av stor betydelse ur ekonomisk synpunkt eller fråga är om tillämpning av påföljdsbestämmelse eller pensionsstyrelsen eljest finner särskilda skäl föreligga att bevilja tillstånd. Härutöver bör, liksom i fråga om sjukförsäkringen, tillstånd alltid lämnas, då någon av dem som inom pensionsstyrelsen deltagit i behandlingen av ärendet uttalat avvikande mening. Nuvarande bestämmelser om rätt för annan än enskild att anföra besvär över pensionsstyrelsens beslut i folkpensionsärenden torde däremot kunna kvarstå i oförändrat skick.

Propositionen behandlades av andra lagutskottet, som i sitt utlåtande nr 26 uttalade, att utskottet icke hade något att erinra mot det framlagda lagförslaget, utan hemställde om bifall till propositionen. Utskottets hemställan bifölls av riksdagen.

Vid 1947 års riksdag antogs därjämte, efter förslag av Kungl. Maj:t genom proposition nr 317, en lag angående ändrad lydelse av 2 § *lagen den 26 maj 1909 om Kungl. Maj:ts regeringsrätt*. Lagändringen innebar bland annat, att prövningen av besvär i mål angående tillämpning av 1946 års lag om folkpensionering m. m. överflyttades från regeringsrätten till Kungl. Maj:t i statsrådet. Propositionen och i ämnet väckta motioner behandlades av andra lagutskottet. Vid utskottets i anledning av propositionen och motionerna avgivna utlåtande, nr 48, fanns fogad en av herr Norman m. fl. avgiven

reservation, som godkändes av riksdagen. I reservationen anfördes bland annat följande:

Den i propositionen föreslagna lagändringen innebär, att besvär i mål angående tillämpning av 1946 års lag om folkpensionering ävensom de föreslagna lagarna om särskilda barnbidrag till änkers och invaliders m. fl. barn och om bidrag till änkor och änklingar med barn skola avgöras av Kungl. Maj:t i statsrådet. Statsrådet Möller har i propositionen nr 50 såsom skäl för att förlägga prövningen av besvärärenden beträffande folkpensioneringen till Kungl. Maj:t i statsrådet anført, att det särskilt under de första åren efter den nya folkpensioneringslagens ikraftträdande vore av vikt att chefen för socialdepartementet bleve i tillfälle att följa tillämpningen av lagen. Förslaget till lag om särskilda barnbidrag till änkers och invaliders m. fl. barn hänvisar i fråga om besvär till folkpensioneringslagens bestämmelser. Chefen för justitiedepartementet har anslutit sig till den uppfattningen att besvär över pensionsstyrelsens beslut i ärenden angående folkpension och särskilda barnbidrag böra prövas av Kungl. Maj:t i statsrådet. I motionerna I: 363 och II: 521 hemställles, att sådan ändring vidtages i det genom propositionen nr 317 framlagda lagförslaget, att besvär i mål angående folkpensionering, särskilda barnbidrag och bidrag till änkor och änklingar med barn upptagas och prövas av regeringsrätten. Frågan om vilken myndighet som skall vara högsta instans i dessa mål är av stor betydelse. Skäl kunna anföras både för regeringsrätten och för Kungl. Maj:t i statsrådet som högsta instans. Ur flera synpunkter skulle måhända den lämpligaste lösningen av frågan vara inrättandet av en socialförsäkringsöverdomstol, som då skulle kunna vara högsta instans även för de mål, varom här är fråga. Enligt utskottets mening har det sociala reformarbetet nu fortskridit så långt, att inrättandet av en sådan prövningsinstans bör allvarligt övervägas. En utredning av denna fråga bör ske snarast möjligt. I avvidan på resultatet av utredningen synes Kungl. Maj:t i statsrådet från och med den 1 januari 1948, såsom föreslås i propositionen, böra vara högsta instans beträffande ifrågavarande mål.

I reservationen hemställdes — förutom att riksdagen måtte antaga förslag till lag om ändrad lydelse av lagen den 26 maj 1909 om Kungl. Maj:ts regeringsrätt — att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t ville låta verkställa utredning om inrättandet av en för olika socialförsäkringsgrenar gemensam högsta prövningsinstans samt att Kungl. Maj:t måtte för riksdagen framlägga det förslag, vartill utredningen kunde föranleda.

I skrivelse den 17 juli 1947, nr 496, anhöll riksdagen om den föreslagna utredningen. Frågan om utredning är beroende på Kungl. Maj:ts prövning.

Utskottet. Såsom av det ovan anförda framgår må enskild sakägare följta talan mot pensionsstyrelsens beslut i ärende rörande pension allenast så framt pensionsstyrelsen lämnat tillstånd därtill. Sådant tillstånd skall lämnas om vid ärendets behandling inom styrelsen uttalats avvikande mening, eller om styrelsen finner fråga huruvida sökanden är arbetsförmögen eller fråga om beräkning av sökandens inkomst vara tveksam och tillika av stor betydelse ur ekonomisk synpunkt, eller fråga är om tillämpning av påföljdsbestämmelse, eller styrelsen eljest finner särskilda skäl föreligga att bevilja tillstånd. Talan prövas av Kungl. Maj:t i statsrådet. Beträffande ärenden

enligt lagen om särskilda barnbidrag till änkers och invaliders m. fl. barn ävensom enligt lagen om bidrag till änkor och änklingar med barn äga nämnda bestämmelser jämväl tillämpning.

Utskottet delar motionärernas uppfattning, att den nu gällande ordningen, enligt vilken pensionsstyrelsen — med undantag för vissa särskilt angivna fall — själv har att pröva, huruvida talan mot dess beslut må fullföljas, icke kan anses fullt tillfredsställande. I det stora flertalet fall är beviljandet av folkpension m. m. en fråga av synnerlig vikt för den sökande. Det måste för denne framstå såsom egendomligt, att samma myndighet, som avslagit hans ansökan, jämväl har att pröva om talan mot beslutet skall få fullföljas. En dylik bestämmelse synes kunna skapa viss misstro hos den enskilde sakägaren.

Utskottet vill emellertid först erinra om att enligt den intill den 1 januari 1948 gällande lagen om folkpensionering enskild sakägare över huvud taget icke ägde klaga över pensionsstyrelsens beslut i pensionsärenden. Genom den ökning av pensionsförmånernas storlek, som den nya lagen om folkpensionering medförde, skärptes måhända kravet på tillförlitlighet vid pensionsärendenas avgörande. Detta förhållande talade sålunda för att pensionsstyrelsens beslut borde kunna överklagas i viss utsträckning. Men såväl pensionsstyrelsen som flertalet av de under förarbetena till de nu gällande reglerna hörda pensionsombuden och pensionsnämnderna funno icke något behov av utvidgning av rätten till besvär föreligga.

Såsom under förarbetena till de nu gällande besvärreglerna framhölls, torde det vara nödvändigt, att besvärsrätten i folkpensionsärenden begränsas, när eljest kan befaras, att en mycket stor del av de ärenden, i vilka ansökan om pension eller ansökan om högre pension avslagits av pensionsstyrelsen, komma att dragas inför den högsta instansen. Denna begränsning i besvärsrätten synes i varje fall med hänsyn till ärendenas antal oundgängligen erforderlig, så länge prövningen av ärendena i högsta instans är förlagd till Kungl. Maj:t i statsrådet.

Enligt de gällande reglerna om besvärsrätt torde alla ärenden av principiell art ävensom ärenden av mera tveksam natur kunna bli föremål för prövning av Kungl. Maj:t. I vad mån verkligt behov föreligger av besvärsrätt över pensionsstyrelsens beslut i det stora flertalet övriga ärenden, synes dock kunna ifrågasättas. Enligt utskottets uppfattning bliva pensionsärendena inom pensionsstyrelsen föremål för en mycket omsorgsfull prövning.

På grund av det anförda anser sig utskottet icke kunna tillstyrka den i motionerna I: 94 och II: 70 föreslagna ändringen av 37 § lagen om folkpensionering. Frågan om en ändring av de nu gällande besvärreglerna i folkpensioneringslagen torde emellertid komma att bliva föremål för förnyat övervägande i samband med frågan om inrättandet av en för olika socialförsäkringsgrenar gemensam högsta prövningsinstans.

I motionerna I: 175 och II: 209 har hemställts, att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning angående inrättande av en dylik högsta prövningsinstans. Riksdagen har emellertid redan i skrivelse

den 17 juli 1947, nr 496, anhållit, att Kungl. Maj:t ville låta verkställa utredning om inrättandet av en för olika socialförsäkringsgrenar gemensam högsta prövningsinstans samt att Kungl. Maj:t måtte för riksdagen förlägga det förslag, vartill utredningen kunde föranleda.

Enligt riksdagens då uttalade mening hade det sociala reformarbetet fortskridit så långt, att inrättande av en sådan prövningsinstans borde allvarligt övervägas. En utredning av frågan borde ske snarast möjligt. Frågan om utredning är för närvarande beroende på Kungl. Maj:ts prövning. Då utredning av berörda fråga således torde vara att förvänta, synes någon förnyad framställning därom till Kungl. Maj:t icke erforderlig.

På grund av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

- 1) att motionerna I: 94 och II: 70 icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd; samt
- 2) att motionerna I: 175 och II: 209 icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 23 februari 1950.

På andra lagutskottets vägnar:

DAVID NORMAN.

Vid detta ärendes behandling ha närvarit

från första kammaren: herrar Norman, Forslund, Sten, Hallagård, Wistrand, Sunne, Nils Elowsson och Wahlund*;

från andra kammaren: herrar Jacobsson i Igelsbo, Ryberg, fru Sandström, herrar Nilsson i Göteborg, Hagård, Andersson i Alfredshem, Jansson i Hällefors och Jönsson i Lund.

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.